

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/99/UE

z dnia 13 grudnia 2011 r.

w sprawie europejskiego nakazu ochrony

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1 lit. a) i d),

uwzględniając inicjatywę Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Węgierskiej, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Rumunii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) art. 82 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje, że współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych.
- (3) Zgodnie z programem sztokholmskim – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli⁽²⁾, przyjętym przez Radę Europejską na posiedzeniu

w dniach 10–11 grudnia 2009 r., wzajemne uznawanie powinno dotyczyć także wszystkich rodzajów wyroków i orzeczeń sądowych, które zależnie od systemu prawnego mogą mieć charakter karny albo administracyjny. W programie wzywa się Komisję i państwa członkowskie do przeanalizowania możliwych sposobów udoskonalenia ustawodawstwa i środków praktycznego wsparcia służących ochronie ofiar. Zaznacza się również, że ofiarom przestępstw można zaoferować specjalne środki ochrony, które powinny być skuteczne na terenie Unii. Niniejsza dyrektywa jest częścią spójnego i kompleksowego zestawu środków dotyczących praw ofiar.

- (4) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet wzywa państwa członkowskie do poprawienia przepisów prawa krajowego i strategii politycznych w zakresie zwalczania wszelkich form przemocy wobec kobiet oraz do podjęcia działań ukierunkowanych na przyczyny przemocy wobec kobiet, przede wszystkim za pomocą środków prewencyjnych, a także wzywa Unię do zagwarantowania wszystkim ofiarom przemocy prawa do uzyskania pomocy i wsparcia. W rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – rok 2009, poparto propozycję dotyczącą wprowadzenia europejskiego nakazu ochrony ofiar.
- (5) W rezolucji z 10 czerwca 2011 r. w sprawie harmonogramu działań na rzecz zwiększania praw i ochrony ofiar, w szczególności w postępowaniu karnym, Rada stwierdziła, że należy podjąć działania na szczeblu Unii w celu wzmocnienia praw i ochrony ofiar przestępstw i wezwała Komisję do przedstawienia odpowiednich wniosków temu służących. W tym kontekście należy stworzyć mechanizm gwarantujący wzajemne uznawanie przez państwa członkowskie decyzji dotyczących środków ochrony dla ofiar przestępstw. Zgodnie z tą rezolucją niniejsza dyrektywa, która dotyczy wzajemnego uznawania środków ochrony przyjmowanych w sprawach karnych, powinna zostać uzupełniona właściwym mechanizmem dotyczącym środków przyjmowanych w sprawach cywilnych.
- (6) We wspólnej, pozbawionej wewnętrznych granic przestrzeni sprawiedliwości należy zapewnić, aby ochrona

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 24 listopada 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

- udzielana danej osobie fizycznej w jednym państwie członkowskim była utrzymana i kontynuowana w wszystkich innych państwach członkowskich, do których przemieszcza się lub przemieściła się dana osoba. Należy również zapewnić, aby uzasadnione korzystanie przez obywateli Unii z prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zgodnie z art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 21 TFUE, nie skutkowało utratą przez nich ochrony.
- (7) Z myślą o osiągnięciu tych celów należy w niniejszej dyrektywie ustanowić przepisy, na mocy których ochrona wynikająca z określonych środków ochrony przyjętych zgodnie z prawem jednego państwa członkowskiego („państwa wydającego”) może zostać rozszerzona na inne państwo członkowskie, w którym osoba podlegająca ochronie zdecydowała się zamieszkać lub przebywać („państwo wykonujące”).
- (8) Niniejsza dyrektywa uwzględnia różne tradycje prawne państw członkowskich oraz fakt, że skuteczną ochronę można zapewniać dzięki nakazom ochrony wydanym przez organ inny niż sąd karny. Niniejsza dyrektywa nie ustanawia obowiązku wprowadzenia do krajowych systemów prawnych zmian, które dotyczyłyby przyjmowania środków ochrony, ani nie ustanawia obowiązku wprowadzenia lub zmiany systemu prawa karnego na potrzeby wykonywania europejskiego nakazu ochrony.
- (9) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do środków ochrony, których szczególnym celem jest ochrona danej osoby przed czynem zabronionym innej osoby, mogącym w jakikolwiek sposób zagrozić jej życiu lub netykalności fizycznej, psychicznej czy seksualnej, np. poprzez uniemożliwienie wszelkich form molestowania, czy jej godności lub wolności osobistej, np. poprzez uniemożliwienie uprowadzenia, nękania i innych form przymusu pośredniego, oraz które mają na celu zapobieganie nowym czynom zabronionym lub ograniczenie skutków wcześniejszych czynów zabronionych. Te prawa osobiste przysługujące osobie podlegającej ochronie stanowią podstawowe wartości uznawane i upowszechniane we wszystkich państwach członkowskich. Państwo członkowskie nie jest jednak zobowiązane do wydawania europejskiego nakazu ochrony na podstawie środka karnego, który nie służy konkretnie ochronie osoby, ale służy przede wszystkim innym celom, np. społecznej resocjalizacji przestępcy. Należy podkreślić, że niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do środków ochrony, które mają na celu ochronę wszystkich ofiar, a nie tylko ofiar przemocy uwarunkowanej płcią, z uwzględnieniem specyfiki każdego rodzaju przestępstwa.
- (10) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do środków ochrony przyjmowanych w sprawach karnych, a zatem nie obejmuje środków ochrony przyjmowanych w sprawach cywilnych. Aby środek ochrony mógł być wykonywany zgodnie z niniejszą dyrektywą, popełnienie przestępstwa nie musi być stwierdzone prawomocnym orzeczeniem. Nie ma również znaczenia karny, administracyjny lub cywilny charakter organu przyjmującego środek ochrony. Niniejsza dyrektywa nie zobowiązuje państw członkowskich do zmiany ich prawa krajowego w sposób umożliwiający im przyjmowanie środków ochrony w trakcie postępowania karnego.
- (11) Niniejsza dyrektywa ma mieć zastosowanie do środków ochrony przyjmowanych dla dobra ofiar lub potencjalnych ofiar przestępstw. Niniejsza dyrektywa nie powinna w związku z tym mieć zastosowania do środków przyjmowanych z myślą o ochronie świadków.
- (12) Jeżeli środek ochrony określony w niniejszej dyrektywie jest przyjmowany w celu zapewnienia ochrony osobie bliskiej względem głównej osoby podlegającej ochronie, można również wystąpić o europejski nakaz ochrony i wydać go w stosunku do tego bliskiego, na warunkach wymienionych w niniejszej dyrektywie.
- (13) Wnioski o wydanie europejskiego nakazu ochrony powinny być rozpatrywane odpowiednio szybko z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy, w tym jej pilności, daty przewidzianego przybycia osoby podlegającej ochronie na terytorium państwa wykonującego i w miarę możliwości stopnia zagrożenia osoby podlegającej ochronie.
- (14) Jeżeli na mocy niniejszej dyrektywy osobie podlegającej ochronie lub osobie stwarzającej zagrożenie ma być przekazana informacja, w odpowiednich przypadkach należy ją również przekazać opiekunowi lub przedstawicielowi danej osoby. Należy również zwrócić należytą uwagę na to, że konieczne jest, by osoba podlegająca ochronie, osoba stwarzająca zagrożenie lub opiekun lub przedstawiciel otrzymywali w trakcie postępowania informacje przewidziane w niniejszej dyrektywie w zrozumiałym dla nich języku.
- (15) W ramach procedur związanych z wydawaniem i uznawaniem europejskiego nakazu ochrony właściwe organy powinny odpowiednio uwzględniać potrzeby ofiar, w tym osób bezbronnych, takich jak małoletnich i osób niepełnosprawnych.
- (16) Na użytek niniejszej dyrektywy środkiem ochrony może być środek nałożony wyrokiem w rozumieniu decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych⁽¹⁾ lub decyzją w sprawie środków nadzoru w rozumieniu decyzji ramowej Rady

(¹) Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 102.

2009/829/WSiSW z dnia 23 października 2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania⁽¹⁾. Jeśli decyzja została przyjęta w państwie wydającym na podstawie jednej z tych decyzji ramowych, procedura uznawania powinna być odpowiednio realizowana w państwie wykonującym. Nie powinno to jednak wykluczać możliwości przekazania europejskiego nakazu ochrony państwu członkowskiemu innemu niż państwo wykonujące decyzje wydane na podstawie tych decyzji ramowych.

- (17) Zgodnie z art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz zgodnie z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej osobie stwarzającej zagrożenie należy – w trakcie procedury prowadzącej do przyjęcia środka ochrony albo przed wydaniem europejskiego nakazu ochrony – zapewnić prawo do przedstawienia swoich racji oraz prawo do zakwestionowania danego środka ochrony.
- (18) Aby móc na swoim terytorium zapobiec popełnieniu przestępstwa przeciwko ofierze, państwo wykonujące powinno dysponować środkami prawnymi pozwalającymi uznać decyzję wydaną wcześniej na rzecz ofiary w państwie wydającym, które równocześnie pozwolą uniknąć wszczynania przez ofiarę nowego postępowania lub ponownego przedstawiania dowodów w państwie wykonującym, jak gdyby państwo wydające nie wydało wspomnianej decyzji. Uznanie europejskiego nakazu ochrony przez państwo wykonujące oznacza m.in., że właściwy organ tego państwa akceptuje w granicach wyznaczonych niniejszą dyrektywą istnienie i ważność środka ochrony przyjętego w państwie wydającym, uznaje stan faktyczny opisany w europejskim nakazie ochrony oraz zgadza się na zapewnienie lub kontynuację ochrony zgodnie ze swoim prawem krajowym.
- (19) Niniejsza dyrektywa zawiera wyczerpujący wykaz zakazów i ograniczeń, które – jeżeli zostały nałożone w wydającym państwie członkowskim i ujęte w europejskim nakazie ochrony – państwo wykonujące powinno uznać i wykonać z zachowaniem ograniczeń sformułowanych w niniejszej dyrektywie. Na szczeblu krajowym mogą występować inne rodzaje środków ochrony, takie jak nakładany na osobę stwarzającą zagrożenie obowiązek pozostawania w określonym miejscu, jeżeli tak przewiduje prawo krajowe. Takie środki mogą zostać nałożone w państwie wydającym w ramach procedury prowadzącej do przyjęcia jednego ze środków ochrony, które zgodnie z niniejszą dyrektywą mogą stanowić podstawę europejskiego nakazu ochrony.
- (20) Ponieważ w państwach członkowskich różne rodzaje organów (cywilne, karne lub administracyjne) są właściwe do przyjmowania i wykonywania środków ochrony, należy przewidzieć mechanizm współpracy między państwami członkowskimi oparty na niniejszej dyrektywie o wysokim stopniu elastyczności. W związku

z tym właściwy organ w państwie wykonującym nie musi we wszystkich przypadkach przyjmować takiego samego środka ochrony jak ten, który orzeczono w państwie wydającym i ma on pewną swobodę, by orzec dowolny środek, który uzna on za adekwatny i właściwy w analogicznej sprawie do zapewnienia ciągłej ochrony osoby podlegającej ochronie w świetle swojego prawa krajowego i w świetle środka ochrony przyjętego w państwie wydającym i opisanego w europejskim nakazie ochrony.

- (21) Zakazy lub ograniczenia, do których ma zastosowanie niniejsza dyrektywa, obejmują między innymi, środki mające na celu ograniczenie kontaktów osobistych i kontaktów na odległość między osobą podlegającą ochronie a osobą stwarzającą zagrożenie, na przykład poprzez określenie pewnych warunków takich kontaktów lub nałożenie ograniczeń w odniesieniu do ich treści.
- (22) Właściwy organ państwa wykonującego powinien poinformować osobę stwarzającą zagrożenie, właściwy organ państwa wydającego oraz osobę podlegającą ochronie o wszelkich środkach przyjętych na podstawie europejskiego nakazu ochrony. Informując osobę stwarzającą zagrożenie, należy zwrócić należytą uwagę na dobro osoby podlegającej ochronie, tak by nie ujawnić jej adresu ani innych danych kontaktowych. Dane takie nie powinny się znaleźć wśród udzielanych informacji, o ile adres lub inne dane kontaktowe nie są zawarte w treści zakazu lub ograniczenia nałożonego na osobę stwarzającą zagrożenie w ramach środka ochrony.
- (23) Jeżeli właściwy organ państwa wydającego wycofał europejski nakaz ochrony, właściwy organ państwa wykonującego powinien zaprzestać stosowania środków podjętych w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony, co oznacza, że właściwy organ w państwie wykonującym może samodzielnie i zgodnie ze swoim prawem krajowym przyjąć dowolny środek ochrony na podstawie swojego prawa krajowego, by chronić daną osobę.
- (24) Ponieważ niniejsza dyrektywa dotyczy przypadków, w których osoba podlegająca ochronie przenosi się do innego państwa członkowskiego, wydawanie lub wykonywanie europejskiego nakazu ochrony nie powinno oznaczać przeniesienia na państwo wykonujące uprawnień co do sankcji podstawowych, w zawieszeniu, alternatywnych, warunkowych lub pobocznych, ani żadnych uprawnień co do środków bezpieczeństwa nałożonych na osobę stwarzającą zagrożenie, jeżeli osoba ta nadal mieszka w państwie, które przyjęło taki środek ochrony.
- (25) W stosownych przypadkach powinna istnieć możliwość zastosowania środków elektronicznych w celu wprowadzenia w życie środków przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy, zgodnie z przepisami i procedurami krajowymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 294 z 11.11.2009, s. 20.

- (26) W kontekście współpracy organów zaangażowanych w zapewnianie ochrony osobie podlegającej ochronie właściwy organ państwa wykonującego powinien powiadomić właściwy organ państwa wydającego o wszelkich przypadkach naruszenia środków, które państwo wykonujące przyjęło w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony. Dzięki takiemu powiadomieniu właściwy organ państwa wydającego powinien być w stanie szybko zadecydować o odpowiedniej reakcji w odniesieniu do środka ochrony nałożonego w jego własnym państwie na osobę stwarzającą zagrożenie. Reakcja taka może w stosownych przypadkach obejmować zastosowanie środka polegającego na pozbawieniu wolności w miejsce pierwotnie orzeczonego środka niepolegającego na pozbawieniu wolności, na przykład środka alternatywnego względem tymczasowego aresztowania lub wynikającego z warunkowego zawieszenia wykonania kary. Oznacza to, że ponieważ decyzja taka nie nakłada sankcji *ex novo* za nowe przestępstwo, nie wyklucza ona możliwości, by państwo wykonujące nałożyło w stosownych przypadkach sankcje, jeżeli nastąpi naruszenie środków przyjętych w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony.
- (27) Zważywszy na różne tradycje prawne w państwach członkowskich, jeżeli w sprawie analogicznej do stanu faktycznego określonego w europejskim nakazie ochrony nie byłby w państwie wykonującym dostępny żaden środek ochrony, właściwy organ państwa wykonującego powinien zgłaszać właściwemu organowi państwa wydającego wszelkie znane mu przypadki naruszenia środka ochrony określonego w europejskim nakazie ochrony.
- (28) Aby zapewnić sprawne stosowanie niniejszej dyrektywy w każdej poszczególnej sprawie, właściwe organy państwa wydającego i wykonującego powinny wykonywać swoje uprawnienia zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy i przy uwzględnieniu zasady *ne bis in idem*.
- (29) Od osoby podlegającej ochronie nie należy wymagać ponoszenia kosztów uznania europejskiego nakazu ochrony, które są nieproporcjonalne w porównaniu z analogiczną sprawą krajową. Przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny zapewnić, by po uznaniu europejskiego nakazu ochrony osoba podlegająca ochronie nie musiała wszczynać dalszego postępowania krajowego w celu uzyskania właściwego organu państwa wykonującego bezpośrednio na skutek uznania europejskiego nakazu ochrony decyzji dotyczącej zastosowania środka, jaki byłby dostępny na mocy prawa krajowego w analogicznej sprawie w celu zapewnienia bezpieczeństwa osoby podlegającej ochronie.
- (30) Pamiętając o zasadzie wzajemnego uznawania, która stanowi podstawę niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny w jak najszerszym zakresie przyczynić się do tego, by właściwe organy pozostawały ze sobą w bezpośrednim kontakcie przy wykonywaniu niniejszej dyrektywy.
- (31) Bez uszczerbku dla niezawisłości sądów i różnic w organizacji systemów sądowych w Unii, państwa członkowskie powinny zwrócić się do podmiotów odpowiedzialnych za szkolenia sędziów, prokuratorów, policji i pracowników wymiaru sprawiedliwości zaangażowanych w procedury mające na celu wydawanie i uznawanie europejskiego nakazu ochrony o przeprowadzanie odpowiednich szkoleń w związku z celami niniejszej dyrektywy.
- (32) W celu ułatwienia oceny stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji odpowiednie dane dotyczące stosowania krajowych procedur związanych z europejskim nakazem ochrony, przynajmniej w odniesieniu do liczby europejskich nakazów ochrony, o których wydanie wystąpiono, które wydano lub które uznano. W tym kontekście inne dane, takie jak np. rodzaj przestępstwa, również byłyby użyteczne.
- (33) Niniejsza dyrektywa powinna przyczynić się do ochrony osób znajdujących się w niebezpieczeństwie, uzupełniając tym samym, ale nie wpływając na akty, które już w tej dziedzinie obowiązują, takie jak decyzja ramowa 2008/947/WSiSW oraz decyzja ramowa 2009/829/WSiSW.
- (34) Gdy decyzja dotycząca środka ochrony jest objęta zakresem stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾, rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej⁽²⁾ lub Konwencji haskiej z 1996 r. o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci⁽³⁾, decyzja ta powinna zostać uznana i wykonana zgodnie z przepisami jednego z odpowiednich aktów prawnych.
- (35) W stosownych przypadkach państwa członkowskie i Komisja powinny zawrzeć informację o europejskim nakazie ochrony w prowadzonych kampaniach edukacyjnych i uświadamiających dotyczących ochrony ofiar przestępstw.
- (36) Dane osobowe przetwarzane przy stosowaniu niniejszej dyrektywy powinny być chronione zgodnie z decyzją ramową Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych⁽⁴⁾ oraz zgodnie z zasadami określonymi w Konwencji Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych z 1981 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 48 z 21.2.2003, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 60.

- (37) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zgodnie z art. 6 TUE.
- (38) Zachęca się państwa członkowskie do uwzględniania przy stosowaniu niniejszej dyrektywy praw i zasad określonych w Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z 1979 r.
- (39) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ochrona osób znajdujących się w niebezpieczeństwie, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (40) Zgodnie z art. 3 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestępstwa, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo notyfikowało chęć uczestnictwa w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy.
- (41) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i bez uszczerbku dla art. 4 tego Protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana, ani jej nie stosuje.
- (42) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana, ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

Niniejsza dyrektywa określa zasady pozwalające organowi sądowemu lub równoważnemu organowi w państwie członkowskim, w którym przyjęto środek ochrony służący ochronie

osoby przed czynem zabronionym innej osoby mogącym zagrozić jej życiu, nietykalności fizycznej lub psychicznej, godności, wolności osobistej lub nietykalności seksualnej – wydać europejski nakaz ochrony, dzięki któremu właściwy organ w innym państwie członkowskim może nadal chronić daną osobę na terytorium tego innego państwa członkowskiego w przypadku wystąpienia działań wyczerpujących lub przypuszczalnie wyczerpujących – w świetle prawa krajowego państwa wydającego – znamiona przestępstwa.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „europejski nakaz ochrony” oznacza decyzję o środku ochrony, którą wydał organ sądowy lub równoważny organ w państwie członkowskim i na podstawie której organ sądowy lub równoważny organ w innym państwie członkowskim stosuje środek lub wszelkie środki zgodnie z własnym prawem krajowym, by dalej chronić osobę podlegającą ochronie.
- 2) „środek ochrony” oznacza decyzję w sprawach karnych, którą wydano w państwie wydającym zgodnie z jego prawem i procedurami krajowymi i która na osobę stwarzającą zagrożenie nakłada co najmniej jeden z zakazów lub ograniczeń określonych w art. 5 w celu ochrony osoby podlegającej ochronie przed czynem zabronionym mogącym zagrozić jej życiu, nietykalności fizycznej lub psychicznej, godności, wolności osobistej lub nietykalności seksualnej.
- 3) „osoba podlegająca ochronie” oznacza osobę fizyczną, którą otacza się ochroną wynikającą ze środka ochrony orzeczonego przez państwo wydające.
- 4) „osoba stwarzająca zagrożenie” oznacza osobę fizyczną, na którą nałożono co najmniej jeden z zakazów lub ograniczeń, o których mowa w art. 5.
- 5) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym orzeczono środek ochrony stanowiący podstawę do wydania europejskiego nakazu ochrony.
- 6) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, któremu przekazano europejski nakaz ochrony celem jego uznania.
- 7) „państwo nadzoru” oznacza państwo członkowskie, któremu przekazano wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub decyzję w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW.

Artykuł 3

Wyznaczanie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie informuje Komisję o tym, który organ lub organy sądowe lub im równoważne są właściwe w świetle jego prawa krajowego do wydawania europejskiego nakazu ochrony i do uznawania takiego nakazu zgodnie z niniejszą dyrektywą, gdy to państwo członkowskie jest państwem wydającym lub państwem wykonującym.

2. Otrzymane informacje Komisja przekazuje wszystkim państwom członkowskim. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich zmianach informacji, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 4

Zaangażowanie organu centralnego

1. Każde państwo członkowskie może do wspomagania swoich właściwych organów wyznaczyć organ centralny lub, jeżeli przewiduje to jego system prawny, kilka organów centralnych.

2. Państwo członkowskie może, jeżeli to konieczne z uwagi na uwarunkowania organizacyjne jego wewnętrznego systemu wymiaru sprawiedliwości, przydzielić organowi centralnemu lub organom centralnym zadanie urzędowego przekazywania i odbioru europejskich nakazów ochrony, jak również uczynić odpowiedzialnymi za wszelką inną korespondencję urzędową. Z tego względu wszelkie zawiadomienia, konsultacje, informacje, zapytania i notyfikacje mogą być wymieniane między właściwymi organami z pomocą, w odpowiednich przypadkach, wyznaczonego organu centralnego lub wyznaczonych organów centralnych danego państwa członkowskiego.

3. Państwa członkowskie pragnące skorzystać z możliwości, o których mowa w niniejszym artykule, powiadamiają Komisję o wyznaczonym organie centralnym lub organach centralnych. Podawane informacje są wiążące dla wszystkich organów państwa wydającego.

Artykuł 5

Warunek istnienia środka ochrony na mocy prawa krajowego

Europejski nakaz ochrony można wydać tylko wtedy, gdy w państwie wydającym został uprzednio zastosowany środek ochrony, który nakłada na osobę stwarzającą zagrożenie co najmniej jeden z poniższych zakazów lub ograniczeń:

a) zakaz przebywania w określonych miejscach, miejscowościach lub na określonych obszarach, gdzie mieszka lub które odwiedza osoba podlegająca ochronie;

b) zakaz lub ograniczenie wszelkich form kontaktu z osobą podlegającą ochronie, w tym kontaktów telefonicznych, elektronicznych, korespondencyjnych, faksowych czy innych; lub

c) zakaz lub ograniczenie możliwości zbliżania się na odległość mniejszą, niż to określono, do osoby podlegającej ochronie.

Artykuł 6

Wydawanie europejskiego nakazu ochrony

1. Europejski nakaz ochrony można wydać, gdy osoba podlegająca ochronie postanowi zamieszkać lub już mieszka w innym państwie członkowskim albo gdy zdecyduje się na pobyt lub już przebywa w innym państwie członkowskim. Decydując o wydaniu europejskiego nakazu ochrony, właściwy organ państwa wydającego uwzględni m.in. długość okresu(-ów), jaki(-e) osoba podlegająca ochronie planuje spędzić w państwie wykonującym, oraz zasadność potrzeby ochrony.

2. Organ sądowy lub jemu równoważny organ w państwie wydającym może wydać europejski nakaz ochrony tylko na żądanie osoby podlegającej ochronie, sprawdzwszy, czy dany środek ochrony spełnia kryteria określone w art. 5.

3. O wydanie europejskiego nakazu ochrony osoba podlegająca ochronie może wystąpić do właściwego organu państwa wydającego albo do właściwego organu państwa wykonującego. Jeżeli złoży taki wniosek w państwie wykonującym, właściwy organ tego państwa bezzwłocznie przekazuje go właściwemu organowi państwa wydającego.

4. Zanim zostanie wydany europejski nakaz ochrony, należy osobie stwarzającej zagrożenie zapewnić prawo do bycia wysłuchanym oraz prawo do zaskarżenia danego środka ochrony, jeżeli prawa te nie przysługiwały jej podczas procedury prowadzącej do orzeczenia tego środka ochrony.

5. Jeżeli właściwy organ przyjmie środek ochrony przewidujący co najmniej jeden z zakazów lub ograniczeń, o których mowa w art. 5, powiadamia on osobę podlegającą ochronie, w dowolny właściwy sposób w trybie zgodnym z jego prawem krajowym, o możliwości wystąpienia o wydanie europejskiego nakazu ochrony, w przypadku gdy osoba ta postanowi wyjechać do innego państwa członkowskiego, a także o podstawowych warunkach złożenia takiego wniosku. Organ ten doradza osobie podlegającej ochronie, by wniosek złożyła przed opuszczeniem terytorium państwa wydającego.

6. Jeżeli osoba podlegająca ochronie ma opiekuna lub przedstawiciela, opiekun ten lub przedstawiciel mogą w jej imieniu złożyć wniosek, o którym mowa w ust. 2 i 3.

7. Jeżeli wniosek o wydanie europejskiego nakazu ochrony zostanie odrzucony, właściwy organ państwa wydającego powiadamia osobę podlegającą ochronie o wszelkich mających zastosowanie środkach odwoławczych od tej decyzji, które są dostępne na mocy jego prawa krajowego.

Artykuł 7

Forma i treść europejskiego nakazu ochrony

Europejski nakaz ochrony jest wydawany na formularzu przedstawionym w załączniku I do niniejszej dyrektywy. Zawiera on w szczególności następujące informacje:

- a) tożsamość i obywatelstwo osoby podlegającej ochronie, jak również tożsamość i obywatelstwo opiekuna lub przedstawiciela, jeżeli osoba podlegająca ochronie jest małoletnia lub ubezwłasnowolniona;
- b) datę, od której osoba podlegająca ochronie planuje mieszkać lub przebywać w państwie wykonującym, oraz okres(-y) pobytu, jeżeli jest (są) znany(-e);
- c) nazwę, adres, numer telefonu i faksu oraz adres poczty elektronicznej właściwego organu państwa wydającego;
- d) wskazanie aktu prawnego (na przykład sygnaturę i datę wydania), na podstawie którego orzeczony został środek ochrony, stanowiący podstawę wydania europejskiego nakazu ochrony;
- e) streszczenie faktów i okoliczności, które doprowadziły do przyjęcia środka ochrony w państwie wydającym;
- f) zakazy lub ograniczenia, zawarte w środku ochrony stanowiącym podstawę europejskiego nakazu ochrony, nałożone na osobę stwarzającą zagrożenie, okres ich obowiązywania i określenie ewentualnej sankcji w razie naruszenia jakiegokolwiek z tych zakazów lub ograniczeń;
- g) informacje o urządzeniach technicznych, zastosowanych wobec osoby podlegającej ochronie lub osoby stwarzającej zagrożenie w celu wykonania środka ochrony;
- h) tożsamość i obywatelstwo osoby stwarzającej zagrożenie oraz dane umożliwiające kontakt z tą osobą;
- i) informacja o uzyskaniu przez osobę podlegającą ochronie lub osobę stwarzającą zagrożenie bezpłatnej pomocy prawnej w państwie wydającym – o ile jest ona znana właściwemu organowi państwa wydającego bez konieczności dalszego badania tej okoliczności;
- j) w stosownych przypadkach – opis innych okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na ocenę niebezpieczeństwa grożącego osobie podlegającej ochronie;

k) w stosownych przypadkach – wyraźną informację, że wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub decyzję w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW przekazano państwu nadzoru – o ile nie jest to państwo wykonania europejskiego nakazu ochrony – oraz dane organu właściwego w tym państwie do wykonania takiego wyroku lub takiej decyzji.

Artykuł 8

Tryb przekazywania

1. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje europejski nakaz ochrony właściwemu organowi państwa wykonującego dowolną metodą pozwalającą zachować pisemny ślad, tak aby umożliwić właściwemu organowi państwa wykonującego ustalenie autentyczności tego nakazu. Cała urzędowa korespondencja odbywa się również bezpośrednio między tymi właściwymi organami.

2. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego albo państwa wydającego nie jest znany właściwemu organowi drugiego państwa, organ tego państwa podejmuje wszelkie odpowiednie działania w celu uzyskania niezbędnych informacji, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych europejskiej sieci sądowej, o której mowa w decyzji Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiej sieci sądowej⁽¹⁾, za pośrednictwem krajowego członka Eurojustu lub za pośrednictwem krajowego systemu koordynacji Eurojustu funkcjonującego w państwie tego organu.

3. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymał europejski nakaz ochrony, nie jest organem właściwym do jego uznania, organ ten z urzędu przekazuje europejski nakaz ochrony właściwemu organowi i bezzwłocznie, dowolną metodą pozwalającą zachować pisemny ślad, powiadamia o tym właściwy organ państwa wydającego.

Artykuł 9

Środki w państwie wykonującym

1. Po otrzymaniu europejskiego nakazu ochrony, przekazanego zgodnie z art. 8, właściwy organ państwa wykonującego uznaje ten nakaz bez zbędnej zwłoki i wydaje decyzję o przyjęciu środka, który jest w analogicznych przypadkach dopuszczalny w świetle jego prawa krajowego, w celu zapewnienia ochrony osobie podlegającej ochronie, chyba że zdecyduje się powołać na jedną z podstaw odmowy uznania, o których mowa w art. 10. Państwo wykonujące może zastosować, na podstawie prawa krajowego, środki karne, administracyjne lub cywilne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130.

2. Środek przyjęty przez właściwy organ państwa wykonującego zgodnie z ust. 1, a także wszelkie inne środki podjęte na podstawie decyzji następczych, o których mowa w art. 11, odpowiadają w najszerszym możliwym zakresie środkowi ochrony przyjętemu w państwie wydającym.

3. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia osobę stwarzającą zagrożenie, właściwy organ państwa wydającego i osobę podlegającą ochronie o wszelkich środkach przyjętych zgodnie z ust. 1, a także o możliwych skutkach prawnych naruszenia takiego środka, przewidzianych na mocy prawa krajowego i zgodnie z art. 11 ust. 2. Adres lub inne dane kontaktowe osoby podlegającej ochronie nie są ujawniane osobie stwarzającej zagrożenie, chyba że takie szczegółowe informacje są konieczne dla wykonania środka przyjętego zgodnie z ust. 1.

4. Jeżeli właściwy organ w państwie wykonującym uzna, że informacje przekazane zgodnie z art. 7 w europejskim nakazie ochrony są niekompletne, powiadamia o tym bezzwłocznie – dowolną metodą pozwalającą zachować pisemny ślad – właściwy organ państwa wydającego i wyznacza temu organowi rozsądny termin na przekazanie brakujących informacji.

Artykuł 10

Podstawy odmowy uznania europejskiego nakazu ochrony

1. Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania europejskiego nakazu ochrony w następujących okolicznościach:

- a) europejski nakaz ochrony jest niekompletny lub nie został uzupełniony w terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego;
- b) nie zostały spełnione kryteria określone w art. 5;
- c) środek ochrony dotyczy czynu, który nie stanowi przestępstwa zgodnie z prawem państwa wykonującego;
- d) ochrona wynika z wykonania kar lub środków, które, zgodnie z prawem państwa wykonującego, podlegają amnestii i dotyczą czynu lub działania podlegającego kompetencji tego państwa zgodnie z jego przepisami;
- e) osobie stwarzającej zagrożenie przysługuje immunitet na podstawie prawa państwa wykonującego, co uniemożliwia orzeczenie środków na podstawie europejskiego nakazu ochrony;
- f) postępowanie karne przeciwko osobie stwarzającej zagrożenie dotyczące czynu lub działania, w którego następstwie przyjęto środek ochrony, uległo zgodnie z przepisami

państwa wykonującego przedawnieniu, w przypadku gdy dany czyn lub działanie podlegają kompetencjom tego państwa zgodnie z jego przepisami;

- g) uznanie europejskiego nakazu ochrony naruszałoby zasadę *ne bis in idem*;
- h) osoba stwarzająca zagrożenie nie może zgodnie z przepisami państwa wykonującego ze względu na swój wiek zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyn lub działanie, w związku z którym przyjęto środek ochrony;
- i) dany środek ochrony dotyczy przestępstwa, które zgodnie z prawem państwa wykonującego jest uznawane za popełnione w całości lub w większej lub zasadniczej części na jego terytorium.

2. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego odmawia uznania europejskiego nakazu ochrony, powołując się na jedną z podstaw wymienionych w ust. 1, organ ten:

- a) informuje bez zbędnej zwłoki państwo wydające i osobę podlegającą ochronie o odmowie i o jej powodach;
- b) informuje w stosownych przypadkach osobę podlegającą ochronie o możliwości wystąpienia o orzeczenie środka ochrony zgodnie z jego prawem krajowym;
- c) informuje osobę podlegającą ochronie o wszelkich mających zastosowanie środkach odwoławczych od takiej decyzji, które są dostępne w prawie krajowym.

Artykuł 11

Prawo właściwe i kompetencje państwa wykonującego

1. Państwo wykonujące jest państwem właściwym do przyjmowania i wykonywania na swoim terytorium środków w następstwie uznania europejskiego nakazu ochrony. Do przyjmowania i wykonywania decyzji przewidzianych w art. 9 ust. 1 zastosowanie ma prawo państwa wykonującego, w tym przepisy dotyczące środków odwoławczych od decyzji państwa wykonującego wydanych w związku z europejskim nakazem ochrony.

2. W przypadku naruszenia co najmniej jednego ze środków podjętych przez państwo wykonujące w następstwie uznania europejskiego nakazu ochrony, właściwy organ państwa wykonującego ma, zgodnie z ust. 1, kompetencje do:

- a) nałożenia sankcji karnych i podjęcia wszelkich innych środków w następstwie naruszenia, jeżeli naruszenie to zgodnie z przepisami państwa wykonującego wypełnia znamiona przestępstwa;

- b) wydania w związku z tym naruszeniem innej decyzji nie mającej charakteru prawnokarnego;
- c) zastosowania wszelkich niezwłocznych i tymczasowych środków, by uniemożliwić dalsze naruszenia, w stosownych przypadkach do czasu decyzji państwa wydającego.

3. Jeżeli w państwie wykonującym nie są dostępne na szczeblu krajowym żadne środki, które można zastosować w analogicznych przypadkach, właściwy organ państwa wykonującego zgłasza właściwemu organowi państwa wydającego wszelkie znane mu przypadki naruszenia środka ochrony opisanego w europejskim nakazie ochrony.

Artykuł 12

Powiadomienie w przypadku naruszenia

Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia właściwy organ państwa wydającego lub państwa nadzoru o wszelkich przypadkach naruszenia środka lub środków podjętych na podstawie europejskiego nakazu ochrony. Do powiadomienia używa się standardowego formularza określonego w załączniku II

Artykuł 13

Kompetencje państwa wydającego

1. Właściwy organ państwa wydającego ma wyłączne kompetencje do decydowania, by:

- a) przedłużyć, zweryfikować, zmienić, uchylić i cofnąć obowiązywanie środka ochrony oraz europejskiego nakazu ochrony;
- b) nałożyć środek polegający na pozbawieniu wolności po uchyleniu środka ochrony, pod warunkiem że środek ochrony obowiązywał na podstawie wyroku w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub na podstawie decyzji w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW.

2. Do decyzji przyjętych zgodnie z ust. 1 zastosowanie ma prawo państwa wydającego.

3. Jeżeli wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub decyzja w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW zostały już przekazane innemu państwu członkowskiemu lub zostaną mu przekazane po wydaniu europejskiego nakazu ochrony, dalsze decyzje – przewidziane w tych decyzjach ramowych – podejmuje się zgodnie z odpowiednimi przepisami tych decyzji ramowych.

4. Jeżeli środek ochrony orzeczono w wyroku w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW, który został przekazany innemu państwu członkowskiemu lub zostanie mu przekazany po wydaniu europejskiego nakazu ochrony, a właściwy organ państwa nadzoru podjął dalsze decyzje zmieniające nakazy lub polecenia zawarte w środku ochrony zgodnie z art. 14 tej decyzji ramowej, właściwy organ państwa wydającego bezzwłocznie odpowiednio przedłuża, weryfikuje, zmienia, uchyla lub wycofuje europejski nakaz ochrony.

5. Właściwy organ państwa wydającego bezzwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie ust. 1 lub 4.

6. Jeżeli właściwy organ państwa wydającego uchylił lub wycofał europejski nakaz ochrony na podstawie ust. 1 lit. a) lub ust. 4, właściwy organ państwa wykonującego zaprzestaje stosowania środków przyjętych zgodnie z art. 9 ust. 1, gdy tylko właściwy organ państwa wydającego przekaze mu odpowiednią informację.

7. Jeżeli właściwy organ państwa wydającego zmienił europejski nakaz ochrony na podstawie ust. 1 lit. a) lub ust. 4, właściwy organ państwa wykonującego podejmuje w stosownych przypadkach następujące czynności:

- a) zmienia środki przyjęte na podstawie europejskiego nakazu ochrony, działając zgodnie z art. 9; lub
- b) odmawia wykonania zmienionego zakazu lub ograniczenia, jeżeli nie mieści się on w kategoriach zakazów lub ograniczeń wymienionych w art. 5 lub jeżeli informacje przekazane w europejskim nakazie ochrony zgodnie z art. 7 są niekompletne lub nie zostały uzupełnione w terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego zgodnie z art. 9 ust. 4.

Artykuł 14

Podstawy zaprzestania stosowania środków podjętych na podstawie europejskiego nakazu ochrony

1. Właściwy organ państwa wykonującego może zaprzestać stosowania środków podjętych w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony:

- a) jeżeli istnieją wyraźne przesłanki, że osoba podlegająca ochronie nie mieszka ani nie przebywa na terytorium państwa wykonującego lub jego terytorium definitywnie opuściła;
- b) jeżeli upłynął maksymalny – w świetle jego prawa krajowego – okres obowiązywania środków, które przyjęto w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony;

c) jeżeli zachodzi przypadek, o którym mowa w art. 13 ust. 7 lit. b); lub

d) jeżeli wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub decyzja w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW zostają przekazane państwu wykonującemu, po tym, jak uznało ono europejski nakaz ochrony.

2. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia bezzwłocznie o takiej decyzji właściwy organ państwa wydającego i – w miarę możliwości – osobę podlegającą ochronie.

3. Przed zaprzestaniem stosowania środków na podstawie ust. 1 lit. b) właściwy organ państwa wykonującego może zwrócić się do właściwego organu państwa wydającego z pytaniem, czy zważywszy na okoliczności danej sprawy ochrona przewidziana w europejskim nakazie ochrony jest nadal konieczna. Na pytanie to właściwy organ państwa wydającego odpowiada bezzwłocznie.

Artykuł 15

Pierwszeństwo w uznawaniu europejskiego nakazu ochrony

Europejski nakaz ochrony jest uznawany z takim samym priorytetem, jaki miałby zastosowanie do analogicznej sprawy krajowej, z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy, w tym jej pilności, daty przewidzianego przybycia osoby podlegającej ochronie na terytorium państwa wykonującego i, w miarę możliwości, stopnia zagrożenia osoby podlegającej ochronie.

Artykuł 16

Konsultacje między właściwymi organami

W stosownych przypadkach właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego mogą konsultować się ze sobą, aby ułatwić sprawne i skuteczne wykonanie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 17

Języki

1. Europejski nakaz ochrony zostaje przetłumaczony przez właściwy organ państwa wydającego na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego.

2. Formularz, o którym mowa w art. 12, zostaje przetłumaczony przez właściwy organ państwa wykonującego na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wydającego.

3. Każde państwo członkowskie może w momencie przyjmowania niniejszej dyrektywy albo w późniejszym terminie stwierdzić w oświadczeniu przekazanym Komisji, że będzie akceptowało tłumaczenia na inny język urzędowy Unii lub więcej takich języków.

Artykuł 18

Koszty

Koszty wynikające ze stosowania niniejszej dyrektywy ponosi – zgodnie ze swoim prawem krajowym – państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów powstałych wyłącznie na terytorium państwa wydającego.

Artykuł 19

Związki z innymi umowami i uzgodnieniami

1. Państwa członkowskie mogą nadal stosować umowy i uzgodnienia dwu- i wielostronne obowiązujące w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy, o ile takie umowy i uzgodnienia pozwalają rozszerzać lub zwiększać cele niniejszej dyrektywy oraz pomagają dalej upraszczać lub ułatwiać procedury przyjmowania środków ochrony.

2. Państwa członkowskie mogą zawierać umowy i uzgodnienia dwu- i wielostronne po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, o ile takie umowy i uzgodnienia pozwalają rozszerzać lub zwiększać cele niniejszej dyrektywy oraz pomagają upraszczać lub ułatwiać procedury podejmowania środków ochrony.

3. Do dnia 11 kwietnia 2012 r. państwa członkowskie informują Komisję o obowiązujących umowach i uzgodnieniach, o których mowa w ust. 1 i które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie informują także Komisję o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w ust. 2, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.

Artykuł 20

Związki z innymi instrumentami

1. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie rozporządzenia (WE) nr 44/2001, rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 Konwencji haskiej z 1996 r. o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci, ani na stosowanie Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie decyzji ramowej 2008/947/WSiSW ani decyzji ramowej 2009/829/WSiSW.

*Artykuł 21***Przeniesienie do prawa krajowego**

1. Do dnia 11 stycznia 2015 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie informują o nich bezzwłocznie Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia są określane przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 22***Gromadzenie danych**

W celu ułatwienia oceny stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie przekazują Komisji odnośne dane związane ze stosowaniem krajowych procedur związanych z europejskim nakazem ochrony; dane te dotyczą przynajmniej liczby europejskich nakazów ochrony, o których wydanie wystąpiono, które wydano lub które uznano.

*Artykuł 23***Przegląd**

Do dnia 11 stycznia 2016 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy. W razie konieczności do tego sprawozdania załącza się wnioski ustawodawcze.

*Artykuł 24***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 25***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 13 grudnia 2011 r.

*W imieniu Parlamentu
Europejskiego*
J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady
M. SZPUNAR
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

EUROPEJSKI NAKAZ OCHRONY,

o którym mowa w art. 7

DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/99/UE Z DNIA 13 GRUDNIA 2011 r.
W SPRAWIE EUROPEJSKIEGO NAKAZU OCHRONY**Informacje zamieszczone w niniejszym formularzu należy traktować z zachowaniem należytej poufności**

Państwo wydające: Państwo wykonujące:
a) Informacje o osobie podlegającej ochronie: Nazwisko: Imię (imiona): Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy): Płeć: Obywatelstwo: Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny): Data urodzenia: Miejsce urodzenia: Adresy/miejsca pobytu: — w państwie wydającym: — w państwie wykonującym: — w innym miejscu: Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):
Czy osoba podlegająca ochronie otrzymała bezpłatną pomoc prawną w państwie wydającym (jeżeli można uzyskać taką informację bez prowadzenia dalszego dochodzenia)? ☐ Tak. ☐ Nie. ☐ Nie wiadomo. W przypadku gdy osoba podlegająca ochronie jest małoletnia lub ubezwłasnowolniona, informacje dotyczące opiekuna lub przedstawiciela danej osoby: Nazwisko: Imię (imiona): Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy): Płeć: Obywatelstwo: Adres służbowy:

b) Osoba podlegająca ochronie postanowiła zamieszkać lub już mieszka w państwie wykonującym, albo postanowiła przebywać lub już przebywa w wykonującym państwie członkowskim.

Data, od której osoba podlegająca ochronie planuje mieszkać lub przebywać w państwie wykonującym (jeżeli jest znana):

Okres(-y) pobytu (jeżeli są znane):

c) Czy osobie podlegającej ochronie lub osobie stwarzającej zagrożenie udostępniono jakiegokolwiek urządzenia techniczne w celu wykonania środka ochrony:

Tak; proszę zamieścić krótki opis wykorzystanych urządzeń:

Nie.

d) Właściwy organ, który wydał europejski nakaz ochrony:

Oficjalna nazwa:

Pełny adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Dane osoby (osób) kontaktowej(-ych)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli znany):

Języki, w których można się komunikować:

e) Opis środka ochrony, na podstawie którego wydany został europejski nakaz ochrony:

Środek ochrony został przyjęty w dniu (data: w formacie dd-mm-rrrr):

Środek ochrony stał się wykonalny w dniu (data: w formacie dd-mm-rrrr):

Sygnatura decyzji dotyczącej środka ochrony (jeżeli jest dostępna):

Organ, który przyjął środek ochrony:

f) Streszczenie faktów i opis okoliczności, w tym w stosownym przypadku kwalifikacja przestępstwa, które doprowadziły do nałożenia środka ochrony, o którym mowa w lit. e) powyżej:

g) Informacje o zakazach lub ograniczeniach nałożonych za pomocą środka ochrony na osobę stwarzającą zagrożenie:

- Charakter zakazu(-ów) lub ograniczenia(-eń) (można zaznaczyć więcej niż jeden punkt):
 - zakaz przebywania w niektórych lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach, na których mieszka lub które odwiedza osoba podlegająca ochronie;
 - jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę dokładnie wskazać, w których lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach nie wolno przebywać osobie stwarzającej zagrożenie:
 - zakaz lub ograniczenie wszelkich form kontaktu z osobą podlegającą ochronie, w tym kontaktów telefonicznych, elektronicznych, korespondencyjnych, faksowych czy innych;
 - jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę przedstawić odpowiednie informacje:
 - zakaz lub ograniczenie zbliżania się do osoby podlegającej ochronie na odległość mniejszą niż określona;
 - jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę dokładnie wskazać, na jaką odległość osoba stwarzająca zagrożenie może zbliżyć się do osoby podlegającej ochronie:
- Proszę wskazać, jaki okres ważności ma(-ją) powyższy(-sze) zakaz(-y) lub ograniczenie(-a) nałożone na osobę stwarzającą zagrożenie:
- Określenie wymiaru sankcji (jeżeli ma zastosowanie) w razie naruszenia zakazu lub ograniczenia:

h) Informacje o osobie stwarzającej zagrożenie, na którą nałożono zakaz(-y) lub ograniczenie(-a) wymienione w lit. g)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):

Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adresy/miejsca pobytu:

— w państwie wydającym:

— w państwie wykonującym:

— w innym miejscu:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

Proszę podać następujące informacje, jeżeli są dostępne:

— Rodzaj i numer dokumentu(-tów) tożsamości danej osoby (dowodu osobistego, paszportu):

Czy osoba stwarzająca zagrożenie otrzymała bezpłatną pomoc prawną w państwie wydającym (jeżeli można uzyskać taką informację bez prowadzenia dalszego dochodzenia)?

Tak.

Nie.

Nie wiadomo.

i) Inne okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na ocenę niebezpieczeństwa potencjalnie zagrażającego osobie podlegającej ochronie (informacje fakultatywne):

j) Inne przydatne informacje (takie jak, w razie dostępności i konieczności, informacje o innych państwach, gdzie podjęto uprzednio środki ochrony w odniesieniu do tej samej osoby podlegającej ochronie):

k) Proszę wypełnić:

wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW, został już przekazany innemu państwu członkowskiemu

— Jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę podać dane kontaktowe właściwego organu, któremu przekazano wyrok:

decyzja w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW, została już przekazana innemu państwu członkowskiemu

— Jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę podać dane kontaktowe właściwego organu, któremu przekazano decyzję w sprawie środków nadzoru:

Podpis w imieniu organu wystawiającego europejski nakaz ochrony lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści nakazu z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Pieczczęć urzędowa (jeżeli dotyczy):

ZAŁĄCZNIK II

FORMULARZ,

o którym mowa w art. 12

DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/99/UE Z DNIA 13 GRUDNIA 2011 r.
W SPRAWIE EUROPEJSKIEGO NAKAZU OCHRONYINFORMACJE O NARUSZENIU ŚRODKA PODJĘTEGO NA PODSTAWIE EUROPEJSKIEGO NAKAZU
OCHRONY

Informacje zawarte w niniejszym formularzu należy traktować z zachowaniem należytej poufności

a) Dane osoby stwarzającej zagrożenie:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):

Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adres:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

b) Dane osoby podlegającej ochronie:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adres:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

c) Informacje o europejskim nakazie ochrony:

Nakaz został wydany w dniu:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Organ, który wydał nakaz:

Oficjalna nazwa:

Adres:

d) Dane ewentualnego organu odpowiedzialnego za wykonanie środka ochrony, który został podjęty w państwie wykonującym zgodnie z europejskim nakazem ochrony:

Oficjalna nazwa organu:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli znany):

Języki, w których można się komunikować:

e) Naruszenie zakazu(-ów) lub ograniczenia(-eń) nałożonych przez odpowiednie organy państwa wykonującego po uznaniu europejskiego nakazu ochrony lub inne ustalenia mogące spowodować podjęcie decyzji następczych:

Naruszenie dotyczy następującego(-cych) zakazu(-ów) lub ograniczenia(-eń) (można zaznaczyć kilka pól):

- zakaz przebywania w niektórych lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach, na których mieszka lub które odwiedza osoba podlegająca ochronie;
- zakaz lub reglamentacja wszelkich form kontaktu z osobą podlegającą ochronie, w tym kontaktów telefonicznych, elektronicznych, korespondencyjnych, faksowych czy innych;
- zakaz lub reglamentacja zbliżania się na określoną odległość do osoby podlegającej ochronie;
- każdy inny środek, odpowiadający środkowi ochrony leżącemu u podstaw europejskiego nakazu ochrony, podjęty przez odpowiednie organy państwa wykonującego po uznaniu europejskiego nakazu ochrony.

Opis naruszenia lub naruszeń (miejsce, data i okoliczności naruszenia):

Zgodnie z art. 11 ust. 2:

— środki podjęte w wykonującym państwie członkowskim w wyniku naruszenia:

— ewentualne skutki prawne naruszenia w państwie wykonującym:

Inne ustalenia mogące spowodować podjęcie decyzji następczych

Opis tych ustaleń:

f) Dane osoby kontaktowej, na wypadek gdyby konieczne były dodatkowe informacje dotyczące naruszenia:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Adres poczty elektronicznej:

Języki, w których można się komunikować:

Podpis w imieniu organu wydającego formularz lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści formularza z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli dotyczy):